

Arrest

nr. 77 257 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 september 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2011 met refertenummer 11034.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 april 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner.

1.2. Op 26 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 27 september 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 29.04.2011 door K.O. (...) van Oekraïense nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 maal ontmoet hebben voor een periode van 45 dagen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008, zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt volgende documenten voor de relatie aan:

° De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie omdat de vermelde data er daarna bij getypt zijn. De authenticiteit van de foto's kan bijgevolg niet nagegaan worden.

° E-mails tussen de partners: aangezien deze e-mails voornamelijk dateren van na november 2010, tonen deze e-mails niet aan dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag een duurzame relatie hebben.

° Verklaringen op eer van betrokkenen, die ondersteund worden door de aanvraag tot het afgeven van een toeristenvisum aan betrokkene: aangezien een verklaring op eer niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan de verklaring op eer niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Omdat ook de uitnodigingsbrief van de partner van betrokkene te recent is van datum, vormt dit geen afdoende bewijs voor duurzaamheid van de relatie."

2. Over de gegrondheid

2.1. *In een eerste middel werpt verzoekster op: "Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, de hoorplicht, de zorgvuldigheids-en de motiveringsverplichting. Manifeste beoordelingsfout".*

Verzoekster betoegt als volgt:

"1.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing'.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat zij niet zou hebben aangetoond "dat zij reeds een jaar ononderbroken heeft samengewoond met de partner voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen en elkaar in die periode minstens driemaal ontmoet hebben voor een periode van 45 dagen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben".

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoekster en haar levenspartner, [P.H.], tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk sedert minstens "één jaar elkaar kennen en elkaar in die periode minstens driemaal ontmoet hebben voor een periode van 45 dagen".

3.

Dat verweerder geenszins motiveert waarom met de door verzoeksters neergelegde kopies van haar paspoort (met hierin de in- en uitreisstempels en visa voor China) en deze van haar levenspartner, [P.H.], geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Dat immers uit de door verzoekster neergelegde paspoorten van haarzelf en van haar levenspartner duidelijk blijkt dat

- verzoekster en haar levenspartner in april 2010 beiden in China verbleven

- verzoekster in China woonde tot 11 november 2010, haar levenspartner er woonde tot 23 januari 2011 (hij keerde enkel op 3 juni 2010 tot en met 15 juni 2010 naar België terug voor vakantie).

- verzoekster en haar levenspartner samen in Oekraïne verbleven van 14 februari 2011 tot 25 februari 2011

-verzoekster in 25 februari 2011 naar België reisde in het bezit van een geldig Schengenvisum

Dat verweerder heeft nagelaten met voormelde vaststellingen (welke duidelijk blijken uit de door verzoekster neergelegde bewijsstukken, waaronder het paspoort van haarzelf en haar levenspartner met de in de paspoorten ingebrachte visa en in- en uitreisstempels) rekening te houden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

4.

Dat verweerder evenmin rekening hield met de vaststelling dat verzoekster op basis van een uitnodiging dd. 5.02.2011 van haar levenspartner, de heer [P.H.], waarin uitdrukkelijk werd gewezen op hun liefdesrelatie, onmiddellijk door de Belgische ambassade te Kiev een visum werd toegekend.

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom voormelde uitnodiging en daaropvolgende onmiddellijk afgifte van een Schengenvisum door de door de Belgische ambassade te Kiev aan verzoekster niet kan weerhouden worden als bewijs van verzoeksters duurzame en stabiele relatie.

Dat er opnieuw sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

5.

Dat dient te worden opgemerkt dat verweerder de door verzoekster en haar levenspartner neergelegde bewijsstukken elk afzonderlijk beoordeelt terwijl de door verzoekster en haar levenspartner neergelegde bewijsstukken allen samen genomen er duidelijk op wijzen dat zij reeds minstens 'één jaar elkaar kennen en elkaar in die periode minstens driemaal ontmoet hebben voor een periode van 45 dagen"

Dat immers uit de door verzoekster neergelegde stukken blijkt dat verzoekster en haar levenspartner samen in China verbleven hebben van 18 april 2010 tot 3 juni 2010 en van 15 juni 2010 tot 11 november 2010 en dat zij samen in Oekraïne verbleven van 14 februari 2011 tot 25 februari 2011.

Dat uit de door verzoekster neergelegde emails en start skype verkeer blijkt dat verzoekster en haar levenspartner vanaf 12 november 2010 startten met skypeverkeer en het sturen van e-mails naar elkaar (nu verzoekster op 11 november 2011 ingevolge het beëindigen van haar werkcontract naar Oekraïne diende terug te keren).

Dat er sprake is van schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken samen.

6.

Tenslotte merkt verzoekster op dat verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd wordt omdat de door verzoekster neergelegde verklaringen op eer niet kunnen aanvaard worden daar zij niet hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder opnieuw ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, gebaseerd op het feit dat de verklaringen op eer niet kunnen aanvaard worden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat dient te worden opgemerkt dat de beslissing, gebaseerd op het feit dat de verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid zouden kunnen getoetst worden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat de personen, die verklaringen hebben neergeschreven, gekend zijn en gehoord kunnen worden.

Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens deze personen te horen hieromtrent."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Betreffende de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de Wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 197879, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar een verblijf van meer dan 3 maanden werd geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is. In antwoord op verzoeksters concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 maal ontmoet hebben voor een periode van 45 dagen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008, zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt volgende documenten voor de relatie aan:

- *De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie omdat de vermelde data er daarna bij getypt zijn. De authenticiteit van de foto's kan bijgevolg niet nagegaan worden.*
- *E-mails tussen de partners: aangezien deze e-mails voornamelijk dateren van na november 2010, tonen deze e-mails niet aan dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag een duurzame relatie hebben.*
- *Verklaringen op eer van betrokkenen, die ondersteund worden door de aanvraag tot het afgeven van een toeristenvisum aan betrokkene: aangezien een verklaring op eer niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan de verklaring op eer niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Omdat ook de uitnodigingsbrief van de partner van betrokkene te recent is van datum, vormt dit geen afdoende bewijs voor duurzaamheid van de relatie.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria." [...]

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft geoordeeld dat de voorgelegde documenten niet volstaan als bewijs van de duurzame en stabiele relatie van meer dan één jaar.

Ook nopens de visumaanvraag werd duidelijk gemotiveerd dat deze niet volstaat om aan te tonen dat er sprake is van een relatie van meer dan één jaar. Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie (zoals ook gedefinieerd in artikel 3 van het KB van 07.05.2008) aan te tonen. De korte termijn van aflevering van een visum kan hier niet spelen als bewijselement, nu dit van ambtswege werd afgeleverd door de Belgische ambassade, en geenszins van aard is de gemachtigde te dwingen een positieve beslissing te nemen nopens de door verzoekster gedane aanvraag tot vestiging (bijlage 19ter). Beide aanvragen waren op andere motieven gestoeld, daar waar bij de visumaanvraag nog uitdrukkelijk werd gesteld door de partner van verzoekster dat zeker geen langdurig verblijf in België werd beoogd, nu hun relatie daarvoor nog veel te pril was. De verwerende partij laat verder gelden dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan vereiste van het stabiele en duurzame karakter van de relatie met een Belgische onderdaan, en zo ook of de aangebrachte stukken kunnen volstaan, over een ruime appreciatie-bevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. "De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag niet gedateerde foto's en enkele verklaringen van derden voorlegde ter staving van haar beweerde duurzame relatie. Verzoekster kan niet voorhouden dat verklaringen van derden wel objectief zijn en eigen verklaringen niet, aangezien verklaringen van derden eveneens een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen en de verwerende partij onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen kan nagaan. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet stelde dat verklaringen van derden sowieso niet objectief zijn, doch enkel dat de voorgelegde verklaringen van derden niet op hun objectiviteit kunnen beoordeeld worden. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij oordeelde, nadat zij bijkomende bewijzen had opgevraagd en dus reeds had laten uitschijnen dat de aangebrachte stukken onvoldoende waren als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar met haar partner, dat niet gedateerde foto's en verklaringen van derden onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoekster haar aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende." (R.v.V. nr. 35.672 van 11 december 2009) De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd.

De bestreden beslissing werd dan ook op correcte wijze gemotiveerd. Verzoekster kan evenmin worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid, vooraleer een beslissing te nemen, ertoe gehouden was verzoekster en de derden/getuigen te horen. De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekster en van haar aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

*Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247. In casu kon verzoekster bij haar aanvraag alle elementen en stukken voorleggen waarvan zij meende dat die dienstig konden zijn voor de beoordeling van haar aanvraag tot vestiging. De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om aan*

verzoekster het verblijf te weigeren, daarbij rekening houdend met alle relevante elementen, na behoorlijk onderzoek van het dossier. Terwijl verzoekster zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging. "Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet" (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007) Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel. De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag onder meer een document heeft neergelegd met als titel "Duurzame en stabiele relatie". Hierin wordt het ontstaan van de relatie van verzoekster en haar partner uit de doeken gedaan, waarbij de periode dat ze samen in China en Oekraïne verbleven hebben in detail wordt weergegeven, wat uiteindelijk uitmondde in de afgifte van een visum kort verblijf aan verzoekster door de Belgische ambassade in Oekraïne. Voormeld relaas wordt ondersteund door foto's alsook uittreksels uit het paspoort van verzoekster en haar Belgische partner, waarin visa figureren waarvan aan de hand van nummering op gedetailleerde wijze uitleg verstrekt wordt in het voormeld document met als titel "Duurzame en stabiele relatie".

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekster neergelegde foto's en het document met als titel "Duurzame en stabiele relatie", dat door de verwerende partij in de bestreden beslissing bestempeld wordt als "Verklaringen op eer van betrokkenen", beoordeeld werden zonder rekening te houden met de uittreksels uit de paspoorten van verzoekster en haar Belgische partner. Verzoekster kan dan ook gevolgd worden wanneer ze in wat als het derde onderdeel van het middel kan worden beschouwd, betoogt: "Dat verweerder geenszins motiveert waarom met de door verzoeksters neergelegde kopies van haar paspoort (met hierin de in-en uitreisstempels en visa voor China) en deze van haar levenspartner, [P. H.], geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Dat immers uit de door verzoekster neergelegde paspoorten van haarzelf en van haar levenspartner duidelijk blijkt dat

- verzoekster en haar levenspartner in april 2010 beiden in China verbleven
- verzoekster in China woonde tot 11 november 2010, haar levenspartner er woonde tot 23 januari 2011 (hij keerde enkel op 3 juni 2010 tot en met 15 juni 2010 naar België terug voor vakantie).
- verzoekster en haar levenspartner samen in Oekraïne verbleven van 14 februari 2011 tot 25 februari 2011 (...)

Dat verweerder heeft nagelaten met voormelde vaststellingen (welke duidelijk blijken uit de door verzoekster neergelegde bewijsstukken, waaronder het paspoort van haarzelf en haar levenspartner

met de in de paspoorten ingebrachte visa en in-en uitreisstempels) rekening te houden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.”

2.6. Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer ze in haar nota op stereotiepe wijze stelt: *“De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd”* en *“De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om aan verzoekster het verblijf te weigeren, daarbij rekening houdend met alle relevante elementen, na behoorlijk onderzoek van het dossier.”*

2.7. De beoordeling in de bestreden beslissing van het e-mailverkeer tussen verzoekster en haar partner, dat plaatsgreep nadat verzoekster in november 2010 vanuit China teruggekeerd was naar Oekraïne, kan de bestreden beslissing op zich niet schragen.

De formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden. Het middel is in de aangeduide mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en het tweede middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 september 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA